

μερικοί Καρυαί καταντούν νὰ ἦναι μᾶλλον Κορσικανικόν, παρὰ Ἑλληνικόν χωρίον.

Ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ κατοικήσῃ τὰς ἐν Ἀφρικῇ κατακτήσεις τῆς, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἰς πάντα Γάλλον, βουλόμενον νὰ μεταβῇ ἐκεῖ οικογενειακῶς, παραχωρεῖ γαίας δωρεάν. Αἱ συμφωνίαι τῶν παραχωρήσεων τούτων εἶναι περίπου τοιαῦται· εἰς ἕκαστον οικογενειάρχην παραχωροῦνται τριάκοντα ἕως τεσσαράκοντα ἑκτάρια γαιῶν, τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ καλλιεργήσῃ, νὰ κτίσῃ ἐν αὐταῖς οἰκίαν καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ οικογενειακῶς. Μετὰ πέντε ἔτη ὁ τοιοῦτος ἀποικὸς γίνεται ἀπόλυτος κύριος τῶν γαιῶν, αἵτινες τῷ παρεχωρήθησαν. Εἰς τὸν βουλόμενον δ' ἐπὶ τούτῳ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀφρικὴν παραχωροῦνται ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου. Δὲν παραχωροῦνται δὲ γαῖαι εἰς τοὺς ἀγάμους.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1872 τινὲς τῶν ἐν Καρυαῖς Ἑλλήνων μετέβησαν εἰς Ἀφρικὴν, ὅπως ἴδωσι καὶ γνωρίσωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ποιότητα τοῦ ἐδάφους καὶ τὰς ἄλλας ἀναγκαίας συνθήκας πρὸς καλλιέργησιν τῆς γῆς. Ἀποῦ δὲ τοιοιουτρόπως ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, τὴν 4 Νοεμβρίου τοῦ 1874, τριάκοντα ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι τῶν Καρυῶν εὐρέθησαν ἐπὶ τῶν ἀπεράντων πεδιάδων τοῦ Σίδι-Μερούαν, ὑπαγομένου εἰς τὸν νομὸν τῆς Κωνσταντίας, αἵτινες ἀμέσως ἐτέθησαν εἰς τὸ ἔργον. Εἰς τὰς τριάκοντα ταύτας οἰκογενείας προσετέθησαν κατόπιν καὶ ἄλλαι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς οὕτως, ὥστε τὴν σήμερον ἡ ἀποικία αὕτη ἀριθμεῖ περὶ τὰς ἑκατὸν ἑλληνικὰς οἰκογενείας.

Πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν Ἑλλήνων, ἐν Σίδι-Μερούαν δὲν ὑπῆρχεν οὔτε μία οἰκία. Τούναντίον δὲ τὴν σήμερον ἐκτίσθησαν λίθιναι οἰκοδομαί. Ὑπάρχει δῆμος, ὁμώνυμος τῷ χωρίῳ, κυβερνώμενος ὑφ' ἐνὸς Δημάρχου. Ὑπάρχει ἑλληνικὴ ἐκκλησία, σχολεῖον, ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον, ὅλα οἰκοδομηθέντα δαπάναις τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Τὸ ἐκ Κορσικῆς εἰς Σίδι-Μερούαν δρομολόγιον εἶναι τὸ ἐξῆς· ἐξ Αἰακκίου ἀναχωρεῖ ἀτμόπλοιον ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, τὸ ὁποῖον φθάνει εἰς Βόναν τῆς Ἀφρικῆς ἐντὸς 30 περίπου ὥρων. Ἐκ Βόνας μεταβαίνει τις εἰς Κωνσταντίναν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐντὸς 10 περίπου ὥρων. Ἐκ Κωνσταντίας μέχρι Μίλα ὑπάρχει ταχυδρομικὴ ἄμαξα καθ' ἑκάστην, ἧτις φθάνει ἐκεῖ ἐντὸς 7 ὥρων. Ἐκ Μίλα μέχρι Σίδι-Μερούαν τακτικὴ συγκοινωνία δὲν ὑπάρχει· ὑπάρχει ὅμως ὁδὸς καλὴ, περίπου 10 χιλιομέτρων, τὴν ὁποίαν συνήθως οἱ ταξειδιῶται διατρέχουσιν εἴτε δι' ἵππου, εἴτε δι' ἰδιαιτέρας ἀμάξης, ἐντὸς δύο ὥρων.

Ἐκ Βόνας δὲ δύναται τις νὰ μεταβῇ διὰ θαλάσσης εἰς Φιλιππεβίλλην καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Κωνσταντίναν. Τὴν σήμερον τὰ μεσόγεια ταῦτα ταξειδία τῆς Ἀφρικῆς δὲν παρέχουσιν οὐδένα κίνδυνον ληστῶν τοῖς ταξειδιῶταις.

Οἱ Καρυᾶται εἰς τὸ ὄνομα Σίδι-Μερούαν προσέθησαν καὶ τὸ τοῦ χωρίου των οὕτως, ὥστε ὀνομάζουσι τὴν ἀφρικανικὴν ταύτην ἀποικίαν των *Sidi-Mérouan-Cargèse*. Σημειωτέον δὲ ὅτι πᾶν ὅ,τι λέγω ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ περὶ τῶν ἐν Καρυαῖς Ἑλλήνων ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἀποικίας αὐτῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

N. B. ΦΑΡΔΥΣ

ΟΙ ΛΥΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΡΠΑΘΙΩΝ

Τὰ Καρπάθια περιλείουσι τὸ βόρειον τῆς Οὐγγαρίας μέρος ὡς γιγαντιαῖον πέταλον ἵππου.

Μεταξὺ τοῦ Κρέμνιτζ μὲ τὰ χρυσορυχεῖά του καὶ τῆς Πρέσσοβας μὲ τὰ ὑψασματορυχεῖά της, τὸ ὄρος Τάτρα μέλαν ἕνεκα τῶν ἐπ' αὐτοῦ δασῶν προεκτείνεται ἐντὸς τῆς ἀπεράντου στέπης μονοτόνως λευκὸν κατὰ τὸν χειμῶνα.

Εἶνε ὁ μὴν Ἰανουάριος, ἀνατέλλει δὲ ἡμέρα ξηρὰ, παγερά, αἰθρία. Παρὰ τὰς πύλας τοῦ Κρέμνιτζ ἀναμένει ἔλκηθρον, συρόμενον ὑπὸ τριῶν θορυβούτων καὶ ἀνησυχούντων ἵππων, ἐκ τῶν μικροσώμων μαγυαρικῶν ἐκείνων, τῶν ἐχόντων πύρινον τὸ αἷμα καὶ χαλυβδίνους τοὺς πόδας. Τὸ ἔλκηθρον μέλλει νὰ μεταφέρῃ ἕνα ἱερέα Ρῶσσον, τὴν νεαράν του σύζυγον καὶ τὸ μικρὸν τέκνον των μόλις τριετές, πάντας περιβεβλημένους παχείας σισύρας, ὅπως προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ ψύχους. Τὸ παιδίον εἶνε φαιδρόν· ἡ μήτηρ ὀπωσοῦν ἀνήσυχος· ὁ πατήρ γαλήνιος, πεπορθῶς ἐπὶ τὴν προστασίαν τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ συνειδῶς τὴν ἑαυτοῦ ρώμην, διότι εἶνε καὶ αὐτὸς υἱὸς χωρικοῦ. Πρέπει νὰ λειτουργήσῃ τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν εἰς Πρέσσοβαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἔλκηθρον μέλλει νὰ ἐκινήσῃ, καταφθάνει Ἀθίγγανός τις, εὐρωστος καὶ σθεναρὸς τὸ παράστημα. Αἱ μαῦραι καὶ μεγάλαι τῶν ὀφθαλμῶν του κόραι ἐπιχέουσι λάμψιν ἐπὶ τῆς ἀγερώχου ἡλιοκαοῦς μορφῆς του, κόμη δὲ μέλαινα καὶ μακρὰ καταπίπτει βροστρυχῶδης ἐπὶ τῆς ἑορτασίμου στολῆς του, ἀποτελουμένης ἐκ παλαιοῦ καὶ τετριμμένου μανθόου εὐπατρίδου ἐρριμμένου, ἀπλῶς ἐπὶ τῆς συνήθους ρακῶδους περιβολῆς του, τῆς φεροῦσης χονδρὰ ἀργυρὰ κομβία. Ὑπὸ μάλης φέρει τὸ βιολίον του, ὅπερ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν περιερχόμενον κατέστη πιναρὸν, ἀναδίδον διαρκῶς

τούς τρικυμιώδεις εκείνους φαιδρούς ἢ γοερούς ἤχους, τούς μὲ τόσον ἀπροσδόκητον καὶ ἀγρίαν φαντασίαν ἐκρηγνυμένους ἐν χερσὶ τῶν πλανήτων μουσικῶν, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀθιγγανικὴν φυλὴν.

Ὁ ἀλήτης πλησιάσας πρὸς τὸν ἱερέα ἠσπάζθη τὴν χεῖρά του.

— Πάτερ μου, εἶπε, μεταβαίνεις εἰς Πρέσσοβαν, νομίζω; Καὶ ἐγὼ ἐπίσης πηγαίνω ἐκεῖ προσκεκλημένος εἰς γάμον. Ὁ δρόμος εἶνε μακρός· ἡ χιῶν πολλή. Τὸ βιολίον μου καὶ ἐγὼ ὀλίγην θέσιν θὰ καταλάβωμεν εἰς τὸ ἔλκνηθρον· μὲ δέχεσαι;

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, οὐ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος, ἀνάθα! ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς.

Ὁ Ἀθίγγανος ἀνῆλθεν· συνεσπειρώθη ὡς κύων παρὰ τοὺς πόδας τῆς νεαρᾶς μητρός, βασταζούσης τὸ τέκνον ἐπὶ τῶν γονάτων της. Ὁ ἱερεὺς ἐμάστισε τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἔλκνηθρον ἤρξατο ἐν τάχει συρόμενον μὲ τὸν ὄξυν κρότον διασχιζομένου ὑφάσματος. Τὸ μικρὸν παιδίον ἐθώπευε μειδιῶν τὸν μεγαλόφθαλμον Ἀθίγγανον, παίζον μὲ τὰ μεγάλα ἀργυρᾶ κομβία του, αὐτὸς δὲ παρετήρει τὴν νεαράν μητέρα καὶ τὴν εὕρισκεν ὠραίαν, ὠραιότατην μὲ τοὺς ἠδεῖς εκείνους γαλανοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἴδου ἡ κοιλάς κατάλευκος ἐκ χιόνος. Ἴδου ὁ λόφος κατάλευκος ἐπίσης· Ἴδου τέλος ἡ στέππα ἀτέρμων, χιονοσκεπὴς, ἐφ' ἧς ὡσεὶ μυρμηκία ψηγματίων ἀργύρου σπινθηροβολοῦσι τῆς χιόνος τὰ μόρια ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Οὐδὲν μεσολαβεῖ μεταξύ τοῦ κυανοῦ στερεώματος καὶ τῆς ἡρέμου λείας ἐκτάσεως, εἰμὴ κοινορτός τις παχνώδης περίξ τῶν ἵππων καὶ οὐδεὶς ἀκούεται κρότος παρεκτός τοῦ ὄξεος συριγμοῦ τοῦ σιδηροῦ ἔλκνηθρου.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἡμέρα ζοφοῦται καὶ μέλανα νέφη κατέρχονται βαρέα ὡς μεγάλοι ἄσκοι ἐμπεπλησμένοι ἀέρος. Ἀριστερόθεν φαίνονται αἱ πεῦκαι καὶ αἱ φηγοὶ τοῦ ὄρους Τάτρα. Εἰδός τι ὤρυγμοῦ ἠκούσθη κατερχόμενον ὁμοῦ μὲ τὸ πρῶτον πνεῦμα τοῦ ἀνέμου.

— Οἱ λύκοι τῶν Καρπαθίων! ψιθυρίζει ὁ Ἀθίγγανος.

Τῷ ὄντι οἱ λύκοι ἤκουσαν, ὠσφράνθησαν, εἶδον. Ἡ πείνα τοῦ χειμῶνος ᾤξυνε τὴν ἀκοήν, τὴν ὄσφρησιν, τὴν ὄρασίν των. Ἦδη μακράν, ἐπὶ τῆς ἀσπίλου ἐρημίας, ἐφάνησαν σκοτεινά τινα σημεῖα διεσπαρμένα. Τὰ σημεῖα πλησιάζουσι καὶ συσσωματοῦνται· ἀποτελοῦσι νῦν μακράν μελανὴν γραμμὴν, κινουμένην, ἀπαίσιον.

Ἡ μήτηρ σφίγγει τὸ τέκνον εἰς τὸ στῆθος της. Ὁ ἱερεὺς μαστίζει στιβαρῶς καὶ ἀδιακόπως, στρέφει δὲ συχνάκις τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὁ Ἀθίγγανος ἐνίοτε ὑπανεγείρεται καὶ ἐρευνᾷ διὰ τοῦ βλέμματός τὴν ἔκτασιν.

— Προχωροῦσι! λέγει μετὰ φωνῆς συμπεπιγμένης.

Ναί. Τὰ θηρία φαίνονται νῦν ὡς ταλαντευόμενον κύμα μελάνης. Μετ' ὀλίγον ὁ Ἀθίγγανος προσθέτει.

— Τώρα ἤμπορῶ νὰ τοὺς ἀριθμήσω, πάτερ· εἶνε τριάκοντα περίπου. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξέπεμψεν ἀκουσίως κραυγὴν τρόμου καὶ ἔσυρε τὸ παιδίον ὑπὸ τὰς σισύρας, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸ κρύψῃ εἰς τὰ στέρνα της. Ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἱερέως ἐζωγραφεῖτο ἡ ἀγωνία. Τί νὰ πράξῃ; Τὰ παμφάγα σαρκοβόρα εὕρισκονται πλησίον. Ἴδου αὐτὰ!

Ὁ Ἀθίγγανος ἤρπασε τὸ βιολίον του. Πλήτων σφοδρῶς τὰς χορδὰς διὰ τοῦ τόξου ἐφεῦρεν ἀλλόκοτα ἀπηχήματα, ὅπως πτοήσῃ τοὺς δειλοὺς λύκους. Ἐξετέλεσεν ἐπιληπτικῶς οὐγγρικὰς τινὰς μελωδίας. Ἡ ἀγέλη ἠσθάνθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀβεβαιοτήτα. Ἀλλ' ἡ πείνα νύσσει τὰ θηρία, ἄτινα προχωροῦσι καὶ πάλιν. Ἐξετέλεσε ζωηρὰ ἐμβατήρια τοῦ Ρακότση. Μετὰ ρωμαλέας ἐπιμονῆς πλήττων ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χορδὰς τοῦ ὄργανου ἤχους ἀγρίου. Ἡ ἀγέλη διστάζει καὶ αὖθις, ἀλλ' ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἀστραπή. Οἱ ἵπποι θορυβοῦσι διὰ τῶν μυκτήρων. Τὸ δέρμα των φρικιᾷ. Καλπάζουσιν ἐπτοημένοι ἐξεγειρόντες ἀνεμοστρόβιλον χιόνος. Ὁρθοῦνται μανιώδεις ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ σύρουσι τὸ ἔλκνηθρον μὲ ρυθμικὰ σπασμωδικὰ κινήματα. Τὸ ἔλκνηθρον τρίζει, ταλαντεύεται ἀλλὰ προχωρεῖ καταπληκτικῶς. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; τὰ θηρία τρέχουσιν ἐξόπισθεν εἰς εἴκοσι μέτρων ἀπόστασιν μὲ τοὺς φάρυγγας χαίνοντας καὶ τὰ ὄμματα σπινθηροβόλα. Τὸ βιολίον σιγᾷ ὡσεὶ ἀποθαρρυνθέν.

* *

— Εὐλόγησέ με, πάτερ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἀθίγγανος προσελθὼν μετὰ λατρείας τὰς μαύρας τῶν ὀφθαλμῶν του κόρας ἐπὶ τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐντρόμου νεαρᾶς μητρός. Ἐφάνης γενναῖος πρὸς ἐμὲ σήμερον τὴν πρωΐαν καὶ ἡ ζωὴ μου δὲν ἀξίζει ὅσον ἡ ζωὴ τῆς συζύγου σου, ἥτις εἶνε ὠραία καὶ ἡ τοῦ τέκνου σου, τὸ ὅποιον εἶνε ἀγαθόν. Ἐνῶ οἱ λύκοι θὰ μὲ καταβροχθίζωσι, θὰ δυνηθῆς νὰ φύγῃς καὶ νὰ τοὺς σώσῃς.

Καὶ πρὶν ἢ ὁ ἱερεὺς προσφέρῃ λέξιν ἢ ποιήσῃ χειρονομίαν ὁ ἀλήτης ἐρίφθη ἐπὶ τῆς χιόνος. Ὁ πατὴρ ἐγένετο πελιδνός, ἡ μήτηρ εἶνε ἄφωνος, ἀμρότεροι δὲ μένουσι παγωμένοι ἐκ τοῦ τρόμου. Τὸ παιδίον εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐντὸς τοῦ θάλπου τοῦ μητρικοῦ κόλπου. Ὁ Ἀθίγγανος ἐξηφανίσθη ἐντὸς τῆς συμπαγοῦς, ὠρυομένης, ἀεικινήτου δίνης τῶν θηρίων. Τὸ ἔλκνηθρον ἔβαινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μὲ τὴν ταχύτητα

βέλους ώθουμένου υπό πνεύματος θεύλλης. Μετ' ὀλίγον οὐδὲν διακρίνεται πλέον οὐδ' ὅπισθεν οὐδ' ἔμπροσθεν εἰς τὴν στέππαν καταστάσαν καὶ αὐθις ἔρημον καὶ πάλλευκον. Φεῦ! ἀτυχῆς Ἀθίγγανε!

Ἄλλ' εἰς ἄνθρωπος εἶνε βορὰ ἀσήμαντος διὰ τούτους λύκους παινασμένους. Ὅλοι ταῦτοχρόνος ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ καὶ δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ χώρος οὐδ' ἐλώριον διὰ πάντας. Διὸ οἱ μὴ τυχόντες μεριδίου ἐπανελάβον ἀσθμαίνοντες τὴν καταδίωξιν τοῦ ἐλκῆθρου, τὸ ὑποῖον εἶχεν γείνει ἄφαντον ἐντὸς τῆς ἡμιχλῶδους λευκότητος. Τὸ ἐναγώνιον ὄμμα τοῦ Ρώσσοιέρως διέκρινε καὶ πάλιν τὴν σκοτεινὴν γραμμὴν. Στρέφεται ἐκ νέου... ἐκ νέου καὶ ἐκάστην φοράν ἡ μᾶστιξ του δριμύως θίγει τὰ ὦτα τῶν ἐμμανῶς καλπαζόντων ἵππων. Στρέφει καὶ ἡ μήτηρ τὴν κεφαλὴν... Ἄχ! Πάλιν οἱ λύκοι ἀκολουθοῦσιν.

Μετ' οὐ πολὺ τινὲς ἐπιχειροῦσι νὰ εἰσπῆδῶσιν εἰς τὸ ἐλκῆθρον, ἐνῶ ἄλλοι προσπαθοῦσι νὰ ἐμπήξωσι τοὺς ὄνυχας εἰς τὰ πλευρὰ τῶν μικροσώμων ἵππων. Τὰ ταλαίτωρα ζῶα χρεμετίζου, σκιρτῶσι, καταπτοῦνται. Ὁ ἄνεμος συρίζει· οἱ λύκοι ὠρῶνται. Εἰς ἐξ αὐτῶν μέ φοβερὰν ὄρμην φερόμενος ἠδυνήθη ν' ἀμύξῃ διὰ τοῦ ὄνυχος τὸ ξύλον. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ποιεῖ πρὸς τὰ ἔμπροσ ἀπότομον κίνησιν τρόμου, ἀφίνει νὰ πῆσῃ τὸ μικρὸν παιδίον, ὅπερ κυλιέται ἐπὶ τῆς χιόνος. Ἐκπέμπει κραυγὴν διάτορον, ἐγείρεται καὶ πάλιν καταπίπτει.

Ὁ πατήρ δὲν εὐρίσκειται πλέον ἐπὶ τῆς ἔδρας του διευθύνων τὸ ἐλκῆθρον, ἀλλὰ μακρὰν, ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν πεδιάδα, κρατῶν μακρὰν μάχαιραν καὶ προστατεύων διὰ τοῦ σώματός του τὸ σῶμα τοῦ παιδίου. Οἱ ἵπποι, ἐλλείποντος ἤδη τοῦ ἠνιόχου, ἀφηνίασαν καὶ ἐν τῇ μανιώδει αὐτῶν ὄρμῃ παραφέρουσιν ὡς κλωνίον τὸ ἐλκῆθρον μετὰ τοῦ κατακειμένου ἐντὸς αὐτοῦ ἀψύχου σώματος.

Ἐκεῖ πέραν αἴγρα πάλῃ συνήφθη μεταξύ τῶν θηρίων καὶ τοῦ πατρός. Συνεσπειρωμένου ἄνωθεν τοῦ σώματος τοῦ θρηνοῦντος παιδίου, καταφέρει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τραύματα κατὰ τῶν λύκων. Φρικτὸς εἶνε ὁ φρυμὸς ἐκεῖνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὑπώχρου ἀνταγείας. Δύο λύκοι ἔδῃσαν τὸ χιονῶδες ἔδαφος, αἰφνιδίως γενόμενον ἐρυθρόν, ἀλλ' οἱ λοιποὶ δι' ἐνὸς ἄλματος ἐπέπεσον κατὰ τῶν δύο λειῶν καὶ διέσχισαν τὰς σπαιρούσας σάρκας τῶν.

Ἐν τούτοις τὸ ἐλκῆθρον ὡσεὶ ὑπὸ τυφῶνος φερόμενον ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ.

Τὴν ἐσπέραν περὶ τὸ λυκόφως ἐσταμάτησεν εἰς τὰ περιχώρα τῆς Πρέσσοβας. Ὑπὸ τὴν παγερὰν καὶ θρηνώδη πνοὴν τοῦ ἀνέμου οἱ τρεῖς ταλαίπυροι μαγυαρικοὶ ἵπποι κατέπεσον μετὰ τοὺς πόδας ἀνατεταμένους, κατὰκοποι, διάβρο-

χοι, ἀχνίζοντες, ἐκπνέοντες. Ἐντὸς τοῦ ἀκινήτου ἐλκῆθρου ὑπὸ σωρὸν σισυρῶν εὐρέθη ἡ ἀτυχῆς νεαρὰ γυνή, ἥτις μετὰ μίαν ὥραν ἔθνησκεν ἐκ τῆς ἀπελπισίας. X.

(Μετὰφρασις).

Αἶε Δορκας

Πολλὴν αἰτῆσιν ἐνεποίησεν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον ἡ ἀγγελία, ἣν ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσίευσαν αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες, περὶ ἀνακαλύψεως νέου, ἀγνώστου τέως εἶδους αἰγῆς. Μετὰ τὰς προόδους, τὰς ὁποίας κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν ἐποίησεν ἡ ζωολογία, ἐρευνήσασα πάσας τὰς χώρας καὶ περιγράψασα τὰ ἐν αὐταῖς διατιώμενα ζῶα, ἐπιστεῦετο ὅτι οὐδὲν εἶδος τῶν θηλαστικῶν ἔμενεν ἀγνώστον. Ὅθεν ὄλως ἀπροσδόκητος ἐφάνη ἡ ἀνακάλυψις τοῦ καινοφανοῦς τούτου μηρυκάζοντος, γενομένη μάλιστα ἐν Εὐρώπῃ.

Τὸ ζῶον τοῦτο εὐρέθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ, ἐν τῇ βορειοτάτῃ τῶν Σποράδων ἐρημονήσῳ τῶν Γιούρων. Παντελῶς ἀγνώστον εἰς τοὺς ἡμετέρους ἐπιστήμονας, γνωστότατον ὅμως εἰς τοὺς Ἕλληνας κυνηγούς, θὰ ἐξολοθρευθῆ ἀναποδράστως ἐντὸς μικροῦ, ἂν μὴ ἐγκαίρως ἀπαγορευθῆ ἡ θήρα αὐτοῦ. Περιηγητὴς μεταβὰς εἰς τὰ Γιούρα τῷ 1848 βεβαίῳ ὅτι πλῆθος μέγα αἰγῶν διητάτο ἐν τῇ ἐρημονήσῳ ἐκείνῃ, δὲν διέκρινεν ὅμως τὸ εἶδος αὐτῶν. Νῦν δὲ ὀλίγισται περισφύζονται. Μίαν τούτων κατῴρθωσε νὰ θηρεύσῃ ὁ Γερμανὸς ἐρευνητὴς E. von Oertzen, καὶ παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον τοῦ Βερολίνου. Ἐξακριβωθέντος δὲ ὅτι εἰς οὐδὲν τῶν γνωστῶν εἰδῶν ὑπάγεται, ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Reichenow *Αἶξ δορκας* (*Capra dorcas*).

Ἡ αἶξ τοῦ ἐν Βερολίῳ ζωολογικοῦ κήπου εἶναι ἄρρηγ· εἶναι ζῶον βωμαλεώτατον, μικρότερον τῆς κοινῆς αἰγῆς, δέρμα δ' ἔχει μελανόφαιον, διατεμνόμενον ὑπὸ μελαινῶν ζωνῶν. Τὰ σκέλη της εἶναι νευρώδη, ὡς τὰ τῆς αἰγάγρου τῶν Ἄλπεων· εἶναι ἀγριωτάτη, καὶ μετὰ πολλῆς ὄρμῆς ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ κήπου· θὰ διερρήγνυε δὲ τὸ μετάλλινον δικτυωτὸν πλέγμα τοῦ κλωβοῦ της, ἂν μὴ προενόουν οἱ ἐπιτηρηταὶ τοῦ κήπου νὰ λάβωσι τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις.

Μία τῶν βορειοτάτων Σποράδων ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πολύαιγος· τινὲς δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς γεωγράφων εἰκάζουσιν ὅτι αὕτη εἶναι ἡ κοινῶς νῦν λεγομένη Πελαγονήσις. Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη στηρίζεται εἰς μόνην τὴν φαινομένην ὁ-